

El Àrtico se derrite

Firma ahora. Pide que el Polo Norte sea declarado santuario global.

EL SEGON SEXE

CARE SANTOS
Espectora

Ritual d'infància

Un llibre sempre és una porta i s'ha d'escollir bé quan obrir-la. A vegades els llibres arriben tard

0 0 0

COMENTARIS 0

DIUMENGE, 12 DE JULIOL DEL 2015

Apartir que vaig fer dotze o tretze anys, els pares i germans van adquirir el costum de regalar-me diners pels aniversaris. Amb la petita fortuna a la butxaca, em plantava a la malaurada Robafaves, de Mataró -la meua llibreria de capçalera, llavors-, i remenava les taules de novetats. No buscava res en concret, només em deixava seduir pels reclams de les cobertes i els títols. Els autors no, perquè no en coneixia gairebé cap. Llegia dotzenes de resums en les contracobertes, però no feia cas dels adjectius estarrufats. No cal dir que vaig fer grans descobriments lectors, amb aquest procediment tan poc científic. Encara no havien arribat a la meua vida els primers prescriptors de lectures, tots companys de redacció, tots més grans que jo, que van anar-me descobrint **Bernhard, Bukowski, Kundera, Arthur Miller o Nabokov**, per dir-ne només uns quants. De moment, em guiava el meu olfacte.

Ara, més de trenta anys després d'aquelles entrades triomfals a can Robafaves, perpetuo aquell ritual d'infantesa cada principi d'estiu. Un dia de finals de juny o començaments de juliol, entro en una llibreria -aquest any ha estat la nova seu de Dòria, també de Mataró- i em deixo dur per l'olfacte. No busco res en concret, com llavors. Vinc disposada a emportar-me cinc o sis lectures d'aquelles que s'han de fer a l'hamaca i sota els arbres durant unes quantes hores seguides. Està clar que ara tinc força més prejudicis lectors que als dotze anys, i que hi ha lleixes en les quals estranyament m'aturo, però continuo a l'aguait i l'olfacte encara vol funcionar.

Aquest any, la meua compra-ritual d'inici de la temporada estiuenca ha inclòs per pura casualitat un llibre que fa mig any que és al món (la primera edició és del gener d'aquest any) i que jo encara no havia sabut veure. Es diu La lectura com a pregària. Fragments filosòfics. El primer contacte és sensorial, com quan era nena: una edició bonica, un format que em sembla atractiu -petit, cada cop m'agraden més els llibres petits-, el color taronja del llim i de les lletres, la ploma estilogràfica de la coberta.

Tot és un atzar. Les coses més importants de la vida passen per atzar. Ens fa tanta por pensar-hi que no ho volem reconèixer: no tenim res sota control. El títol també és important, però aquests ja són arguments més seriosos. Pregària. L'aspecte trascendental de l'existència lligat a un fet també trascendental per a mi: la lectura, l'escriptura. Un substitut de la religió, una manera de formar part del món i que el món formi part de tu. Sí, miro de convèncer-me que ha estat aquest l'element decisiu i no tot allò de la mida i les coloraines. Però no és cert, ho sé.

L'autor, el doctor en filosofia i lletres **Joan-Carles Mèlich** desconegut, però he de reconèixer que no he freqüentat la seva bibliografia. És professor de Filosofia de l'Educació a la Universitat Autònoma de Barcelona, i els seus temes d'estudi són i han estat el sofriment, la memòria -sobretot arran de l'experiència dels supervivents dels camps de concentració-, el perdó, la compassió, la necessitat d'exemples on emmirallar-nos, l'absència d'aquests exemples...

Només començar la lectura topo amb una reflexió que me'n sembla la clau: «Per què **Sòfocles, Dante, Shakespeare, Cervantes, Dickens** (...) no s'estudien en els cursos de filosofia?». Comprenc que aquestes notes de «lector apassionat», com ell mateix es defineix en alguns dels comentaris, volen omplir aquesta llacuna. És la mirada d'un lector, sí, però la d'un de concret i influenciat pels seus coneixements, que es pregunta per algunes de les bases del nostre temps i del nostre món. Un lector lúcid, que serveix perles com aquestes: «Existir és exposar-se a l'estrany», «La identitat és una ressonància», «L'experiència de l'abisme obre les portes de la religió», «Tot el que pot fer-se amb rapidesa no m'interessa», «No es pot viure al marge de la moral, però sí en els seus marges», «Tan sols es pot perdonar l'imperdonable».

Un llibre sempre és una porta. S'ha de triar bé el moment d'obrir-la. De vegades no és el moment. De vegades cal esperar. De vegades els llibres arriben tard. «Trobar la lectura adequada per al moment adequat. Això és el més difícil», diu **Mèlich**. L'atzar decisiu, de nou. Aquest llibre fa mig any que és al món, però m'ha arribat ara gràcies al ritual de l'estiu, que per a mi és un ritual d'infantesa recuperada, i això l'ha fet una lectura especial des d'abans d'obrir-lo. Després, més encara, perquè m'ha fet adonar d'algunes coses, m'ha fet rumiar. Vol dir que m'ha canviat, ni que sigui una mica. Ah, i m'ha fet immensament feliç.

0 0 0

COMENTARIS 0

Por sólo 1€ al mes

Con Bip&Drive consigues descuentos exclusivos en peajes y parkings. Dispositivo gratuito.

Nuevo Peugeot 208

Súbete al Nuevo Peugeot 208 y gana cientos de premios

Préstamo Cetelem

Hasta 30.000€ para lo que quieras

Powered by Livefyre

[Normes de participació](#)